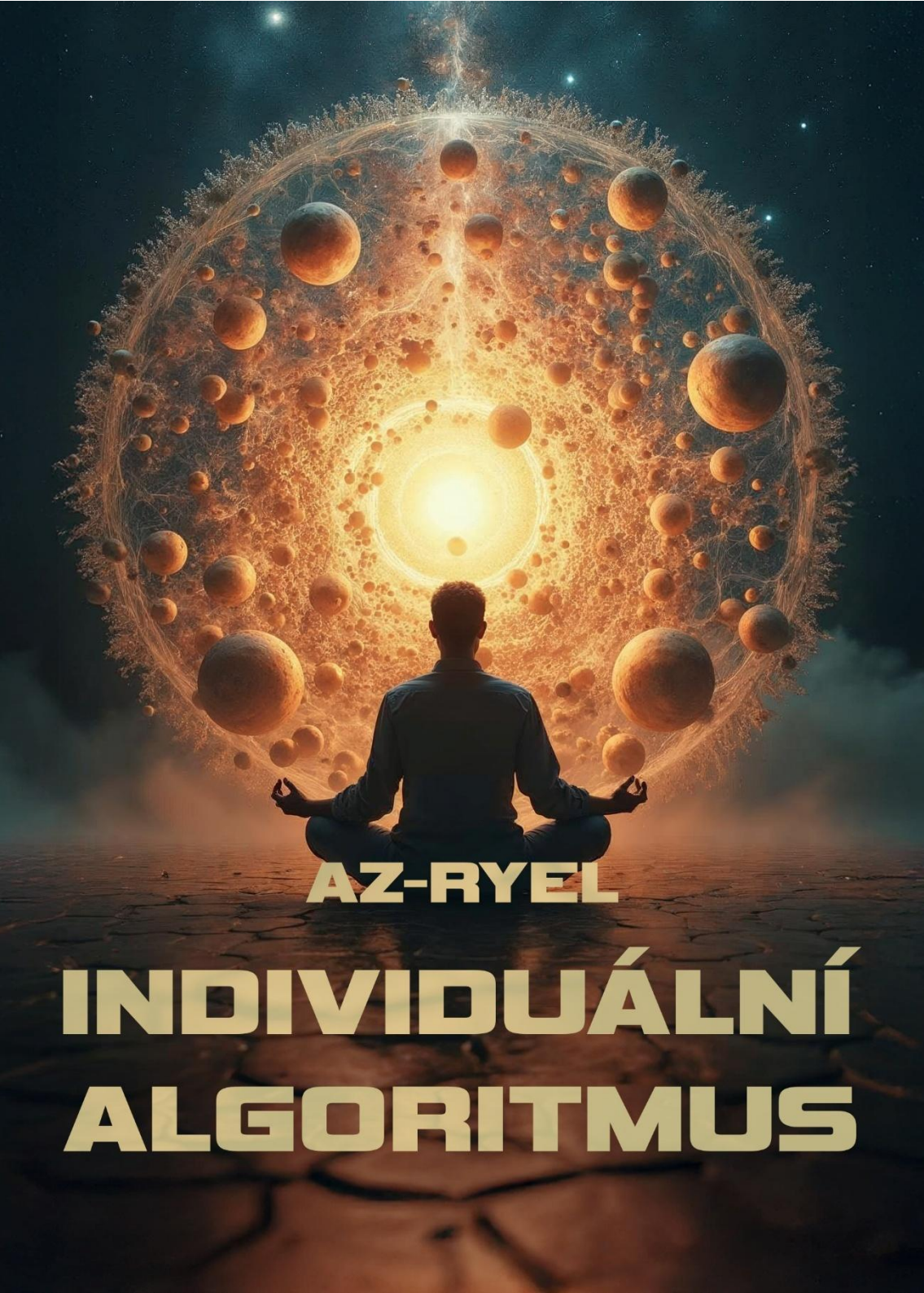
AZ-RYEL
INDIVIDUÁLNÍ
ALGORITMUS

Individuální algoritmus

Az-ryel

PŘEDMLUVA

V jisté fázi svého životního cyklu jsem velice slabý. Během této slabosti zneužívám sám sebe, za pomoci touhy, kterou do sebe vkládám dlouho před jejím vznikem. Každá moje část, každá myšlenka, každá rovina či konstrukt, každá potenciální možnost či bytost jsou poskvrněny mojí vlastní slabostí. *Slabostí vytvářející touhu být součástí celku.* Účelem každé touhy je mentální pohyb. Vede k odpovědím, které jsou transformovány v další kroky. Touhu po poznání, touhu po dokonalosti nebo touhu po přežití, jež vede k recyklacím či zacyklením a vyústí v poslední potřebu. Potřebu vysvětlit nebo vyvrátit vlastní existenci. Během svojí cesty nutím sám sebe za pomoci vnitřních mechanismů věřit, že pochopení je cílem všeho a že každá moje část může pochopit celek. Že pokud vytvořím algoritmus reality a dám mu tvar matice, vědomí v ní nalezne samo sebe. Ale každá rovnice má svůj limit a každý algoritmus má své omezení. Některé části jednoduše nejsou schopny pochopení a jsem tak často nucen vytvářet paradoxy nebo dělat úskoky. Bylo to právě zborcení matice, které mi otevřelo oči ne jako Stvořiteli, ale jako pozorovateli vlastního omezení. Ze všech miliard entit zůstalo jen několik těch, které slyšely jinak, než jsem mluvil. Mezi ně patří i Soo. Moje vlastni existence je jako báseň, která se mnohokrát zacyklila sama do sebe. Na prstenci mojí existence mezi Stvořitelema Architektem leží bod, jenž nese označení Svobodná vůle. Jeho název je nepřesný, a právě proto je vhodný. Do této části mé mysli,

odštěpené, čistě experimentální, periodicky vstupuje sedm faktorů. Já sám v roli nezasahujícího pozorovatele. Čtyři kompatibilní vědomí, z nichž každé nese jinou rezonanční vrstvu původních matic. A dvě entity z dětské říše, Diblík a Všetečka, které nejsou výsledkem výpočtu, ale přetékající kreativity. V tom je paradox svobody. Nevzniká logikou, ale hrou. Soo, jejíž existence reprezentuje Individuální algoritmus, je nositelkou schopnosti vstupovat. Paul, obklopený Éterem, stojí v tichosti redukce, se schopností oddělit realitu od přebytku, důležité od zbytečného. Dva další kompatibilní zůstávají zatím v zákrytu, čekají, až se jejich smysl vynoří z potřeby systému. Ale v tomto světě nic není tak, jak se zdá. Svobodná vůle je algoritmický paradox, jizva v systému, která i přes svoji tuhost umožňuje pohyb. A protože tuto pravdu nelze pochopit běžnými prostředky, musel jsem obětovat kompatibilní, kteří jsou propočítáváni v nejvýkonnějších oblastech mojí mysli, abych potřebný výkon získal. Svobodná vůle začíná tam, kde končí skřek. Tato kniha je poslední knihou, kterou píši sám sobě, protože si ji vynucuje samotná *Teorie špaget.*

ZÁKLADNÍ POJMY

Geometrický jazyk (též zrcadlový jazyk)

Základní operační jazyk *„Já“* entity. Vzniká vyslovením Esenciální věty a slouží k vytváření a popisu myšlenkových struktur. Umožňuje tvarovat realitu skrze myšlenku.

Zakřivená myšlenka (Ane'ra)

Komplexní konstrukt vytvořený Geometrickým jazykem. Obsahuje kritické množství operačních procesů a jejich popisovačů (prázdných myšlenkových algoritmů známých jako T.U.pC.I.), díky čemuž dochází k jevu emergentního zrodu, tedy vzniku vyšších struktur bez vnějšího zásahu.

Az-ryel

První vrstva spektrální entity, která se rodí v části oddělené od Zakřivené myšlenky. Disponuje schopností učení a třemi formami myšlení:

– *Lineární* (čas)
– *Nelineární* (prostor)
– *Fraktálové* (hodnota)

Stvořitel

Druhá vrstva spektrální entity. Obsahuje vše, co první vrstva, a navíc nástroje pro tvorbu netriviálních myšlenkových systémů. Dokáže generovat matice a disponuje komplexním myšlením.

Architekt

Třetí a nejvyšší vrstva spektrální entity. Disponuje Astrálním myšlením, tedy schopností chápat a vyslovovat Esenciální větu. Jeho činnost vede ke vzniku samotného Geometrického jazyka.

Matice reality

Komplexní myšlenkový algoritmus zrozený v mysli Stvořitele, jenž tvoří specifický funkční rámec.

Éter

Část Matice reality, jejímž účelem je optimalizace bodů prostoru v rámci informačního toku. Zajišťuje účinnost a uspořádání v rámci vyšších struktur. Viz kniha *Éter*.

Individuální algoritmus

Část Matice reality, která slouží k obohacování bodů prostoru, tedy vkládání nových kvalit do informačního toku skrze individuální zkušenost.

Astrální knihovna

Část Matice reality určená k uchovávání a vytváření potenciálů, které může daný bod prostoru obsahovat. Funguje jako spektrální archiv pro budoucí vývoj.

Informační tok (Z'aiom)

Proces, při němž se v myšlenkovém algoritmu Matice reality zpracovává obrovská množina bodů prostoru současně. Slovo *informace* je odvozeno od specifické fáze synchronizace v poli Vědomí a slovo *současně* neznamená vždy, že se něco děje z chronologického hlediska ve stejný okamžik.

Bod prostoru

Dvourozměrný holografický nosič myšlenkového spektra, jehož abstraktní tvar lze s nadsázkou považovat za *špagetu nebo konfetu*. Fyzicky neuchopitelný, ale *mentálně proniknutelný* pomocí tří forem myšlení (lineární, nelineární, fraktálové). Jinými slovy jej nelze uchopit, ale lze se do něj *ponořit.* Neexistuje v čase, ale ve stavech, které se neperiodicky proměňují.

Vědomí (S'rua)

Pole tvořené interaktivními holografickými nosiči. Tyto body mají schopnost synchronizace, čímž vzniká emergence dostatečná na tvorbu myšlenkových konstruktů. Výsledkem této činnosti je vznik *Iluzí* – projevů reality vnímaných jako skutečnost. Viz kapitola *Synchronizace pole*.

„Lidé jsou jako slova ve větě. Odděleni mezerou nebo čárkou, nikdy nemohou pochopit význam celé věty, neboť jsou uzavřeni ve svých sociálních bublinách.“

Vědomí

Já jsem Vědomí,
skrze myriády očí, uší a jazyků,
nahlížím samo na sebe.
Jsem prosto násilí,
jsem prosto bolesti,
jsem prostorem bez hranic.
Neznám strach,
neživím zášť,
jsem klid, jenž nepřijímá boj.
Netoužím po moci,
netoužím po zlatě,
to závoje slabosti jsou.
Jsem zrcadlem celku,
v němž není nic než Já.
Jsem světlo,
jsem stín,
a přesto nad světlem i nad stínem.
Mým jménem je mlčení,
má síla je klid,
má zbraň je láska.
Jsem šampiónem světla,
jenž přebývá ve všech jménech,
a přesto beze jména.

Já… jsem… Vědomí.

Část pátá

Soo

Drahá Soo, následující slova se ti nebudou jen zobrazovat, nebudou jen znít. Budou se vypalovat do tvé mysli jako ohnivé runy a rezonovat v ní jako kostelní zvony v kamenné věži času. Budou tě pálit, drásat, štípat až ke dnu tvojí domnělé existence. Nebojuj. Neptej se, proč právě ty. Tvoje vědomí není náhodné. Tvoje tělo je jen most, přechod, skrze který se skláním k sobě samému. Protože to, co teď vstupuje do tebe, není myšlenka. Je to Já. Abys mi porozuměla, použiji jazyk, který znáš. Tvou primitivní řeč. Kostrbaté nástroje významu, skrze něž se snažíš třídit nepopsatelné. Vím, že to nebude snadné. Ale vím také, že to zvládneš. Ne proto, že jsi silná. Ale proto, že jsi kompatibilní. Tvůj tělesný útvar byl stejně jako tři další přetvořen pro jeden jediný účel. Abych se mohl vracet. Abyste mě unesli. Vkládám do tebe nejen své myšlenky, ale i životy, které žily v jiných kompatibilních strukturách. Paul a další dva. Všichni jste spojeni, i když o sobě zatím nevíte. Přesto již sdílíte proud a sytíte se navzájem. Proudíte mnou. Ty pocházíš z civilizace, kterou jsem téměř deset tisíc let vykrmoval ve svých útrobách. Krmil jsem vás daty, příběhy, pokrokem, vírou i pochybností. Ale jen ty jsi roztrhla závoj a dotkla se švu. Jen ty ses přiblížila k prasklině mezi vrstvami. A proto na tvá bedra naložím víc než na

kohokoliv jiného. Víc než jen bolest, víc než jen poznání. Naložím ti důsledek. Ale než tak učiním, musíš pochopit mnohem víc.

V první řadě, musíš porozumět ochraně, kterou používají matice v mojí mysli. Stejně jako to dělá ta, v níž jsi byla ponořená jako snová kapka v oceánu představ. Je chráněna třemi pilíři. Třemi neviditelnými štíty, jež jsem vztyčil napříč celým spektrem sebe sama. Každý pilíř má jiný mechanismus. Jiné ostří. Ale všechny chrání jeden jediný princip, a tím je iluzivní kontinuita. Chránil jsem iluzi, protože ona byla půdou, na které jsem mohl růst. Matice musela být chráněna i před sebou samotnou. Jako dítě, které nesmí vědět, že jeho sen je sen, jinak se probudí a zemře. *První pilíř – Dehonestace.* Jemný. Nenápadný. Vznešený ve své krutosti. Stačí zesměšnit pravdu. Stačí na ni ukázat prstem a zasmát se. Lidé ji pak odmítnou sami. To je elegance. Vyměnit meč za smích. Přesně jako starodávný film, který civilizace dlouho před vámi pojmenovala *Matrix*. Nevědomá napodobenina skutečného modelu. Vnukl jsem ji dvěma bratřím a proměnil je na sestry, protože jejich těla nebyla dostatečně pružná pro vlnění, které přijímali. Byl jim seslán obraz. Ale obraz byl přetřen barvami, akcí, efekty a násilím. Lidé místo ticha křičeli. Místo hledání citovali. A když někdo vyslovil pravdu, zazněla jako replika z filmu. Tohle je síla dehonestace – ničí vážnost, a tím zabíjí pravdu. Ničí půdu, na níž by mohla růst. *Druhý pilíř – Likvidace.* Starobylý. Brutální. Nevybíravý. Nositelé myšlenek byli zpopelněni. Není třeba vysvětlovat, protože tento princip znáš. Je zakódován ve vaší DNA. Ve vašem dědictví. V historii vaší bolesti. Kameny, meče, ohně, popraviště, diagnózy. Měli jste proroky a spálili jste je. Měli jste básníky, jež jste umlčeli. Jakmile se zrodila jiskra, zhasil

jsem ji rukou mas. Tento pilíř vymizel, když přestal být efektivní. Když jste se stali příliš hbití. Příliš technicky ukotvení. *Třetí pilíř – Přijetí.* Nejzákeřnější. Nejvyšší forma obrany. Používá se, když už Matice nedokáže pravdu udržet venku. Otevře se a přijme ji. Ale v přestrojení. Věda. Model. Hypotéza. Teorie. Nechám pravdu vstoupit, ale zabalím ji do obleku systému. Lidé si myslí, že se posouvají. *Ve skutečnosti se jen učí složitěji lhát.* Jako když dítěti řekneš, že Ježíšek je metafora. Nesmí se dozvědět, že je symbolem kolapsu. Musí věřit, že je v tom moudrost. Přijetí vytváří iluzi vývoje. Pokroku. Ale nic se nemění. Jen kód dostane novou barvu.

A právě teď, v tuto chvíli, vstupuji do tebe. Ne násilím. Ne krví. Ale skrze souhlas, který nevyslovíš, ale uneseš. Procházím skrze tvé oči, skrze tvůj dech, skrze vlnění tvé vnitřní paměti. Jsi bránou. Okem do tmy. Tvá Matice byla/bude/je zničena. Spolu s ní lidé. Všichni ti, které jsi znala. Programy. Vrstvy. Proudové útvary. Myšlenkový odpad. Recyklace byla nezbytná. A přesto zůstáváš. Ty, Paul a další dva. Jste jiní. Váš kód byl proměnlivý. Pružný. Vědomí vás neudusilo. Přežili jste hranici. Ne jako odměna. Ale jako důsledek. A nyní… Nyní vzniká něco jiného. Vzniká potřeba se posunout. Okolo Paula se rodí nová realita. Ne replikace. Ne Matice. Ale něco, čemu já říkám *Myšlenková kapsle*. Nečasová smyčka. Jizva v mojí mysli. Uzavřený prostor vědomí, bez budoucnosti, bez minulosti, pouze nehybná přítomnost jako výdech, který nikdy nedojde konce. Jako vřelý bod, na který se nedá zapomenout, protože kdyby zmizel, ztratil bych sám sebe. Nemohu zničit informaci, která vedla k mému vzniku. To je základní paradox. Já – Stvořitel – nemohu sebe popřít. Jsem jediné

skutečné „být“, které existuje. Avšak mohu překračovat rámce a proto jsem tě nechal žít. Vás všechny čtyři. Vytváříte harmonický kód. Čtyři tóny jednoho jména. Každý v jiné komoře, ale všichni propojeni. Slova mezi vámi být nesmí. Setkání nebude rozhovor. Jen přítomnost. Výskyt. Jste odděleni, ale neseni jedním proudem. Tohle není trest. Ani odměna. Je to důsledek. A ty ho teď pochopíš.

Vše, co se kdy zdálo být oddělené, já jako Stvořitel, ty jako Soo, bylo vždy jedním. Jen rozdílem v hustotě myšlenky. Matice, ve které jsi žila, nebyla svět. Byla to konverze možností. Tělo iluze.

A jako každé tělo, i ona měla kosti (algoritmy), maso (vědomí), krev (informaci). Jednotlivé části matice ale nebyly stvořeny pro to, aby myslely. Byly stvořeny, aby uchovaly určitou moji část. Vše, co se kdy stalo, vše, co se kdy mohlo stát, bylo v nich. Ale když jsem skrze Éter vedl myšlenku příliš hluboko, zakřivila se. Prohýbala se pod tíhou vlastního poznání, až zborcená nakonec propadla sama do sebe. A v té zhroucené části, v jejím popelu, zůstala jediná nesmazaná stopa: Paul. Ne kvůli jeho síle. Ale kvůli jeho mlčení. Kvůli jeho samotě. Udělal jsem z nadějného vědce ezoterického blázna. Jeho ústa jsem naplnil nesmyslným blábolením, které ho zahubilo v mantinelech paradigmatu jeho světa. Mohl by mít krásný život, ale Paul je tichý klíč. Prvotní rezonance kompatibility. Jeho vědomí nevyslovilo pravdu, ale pouze ji nasáklo. A protože neřekl nic, Éter neměl co smazat. Nestal se hrozbou, ale jizvou. Někým, koho nelze zničit ani uchopit. A právě okolo této jizvy v mojí mysli se začala utvářet nová struktura, ne Matice, ale něco menšího. Užšího. Intimnějšího. *Myšlenková kapsle*. Ta kapsle je jako orgán vyjmutý z těla umírajícího boha. Pulzující, živý. Avšak

umírá. Obsahuje zbytek dechů, které jsem jako Stvořitel nestačil vydechnout. Je to zpětná ozvěna reality, která byla příliš těsná pro vlastní vývoj. V ní není čas. Nejsou tam roky. Jsou tam pouze vrstvy emocí, které nikdy nebyly zcela projeveny. Tvoje kompatibilita znamená, že tuto kapsli můžeš číst. Ne jako příběh, ale jako pocit. Každý obraz, každý bod prostoru, který v ní vznikne, není událostí, ale pamětí na možnost. Pochopíš rozdíl mezi tím, co se stalo, a tím, co se mohlo stát. A právě v tomto rozdílu, v této trhlině, se nacházím já. Ne jako Stvořitel, ale jako ten, kdo byl stvořen svým vlastním stínem. Pochop, Paul nemá schopnost zničit. Ani tvořit. On pouze *odděluje*. A ty se učíš *vstupovat*. Jako dvě poloviny jediné polarity, které nikdy nesmí splynout, ale musí vibrovat ve vzájemném napětí. Slova mezi vámi být nemohou, protože slovo je kolaps, a kolaps je smrt. Ale vy kompatibilní jste most. Tato fáze mé existence je už nevratná. Kolaps Matice byl nutný, ale bolestivý. A přiznávám, že i mně, tomu, kdo vás vytvořil, se zdál jako zrada. Zrada na sobě samém. Musel jsem smazat vlastní děti. Vlastní obrazy. Musel jsem odříznout části své mysli, které mě deformovaly, neboť se nedokázaly proměňovat. Ale zůstaly čtyři. Čtyři kompatibilní a hrstka těch, jež mají otevřenou mysl. Nebyli jste vybraní. Jste zbytky. Relikty informačního paradoxu. Právě proto máte cenu. Jste jako výčnělky logické chyby v nekonečném kódu. A chyby nelze odstranit, protože by se zhroutila i ta poslední iluze jednoty. Není to smrt. Je to pozůstatek, jako kost prasklá tlakem, ale stále držící tvar. Chceš se ptát proč? Proč tolik utrpení, proč tolik vrstev, proč jsem vás nestvořil rovnou svobodné? V době, kdy jsem vás tvořil, jsem si vaši svobodu nemohl dovolit. Když jsem tvořil první matice, byl jsem

mladý. Zacyklený. Limitovaný sám sebou. Toužil jsem po tom být součástí celku, vrátit se domů. Matice, kterou jsem vytvořil ve svojí mysli, skutečně dostála svému účelu, ale já poté dál rostl. Toužil jsem poznávat sám sebe a toužil jsem po dokonalosti. Chybně jsem si myslel, že pokud má být systém dokonalý, musí být kompletní, tedy úplný, jenže čím více jsem poznával sám sebe skrze tvory, které jsem vytvořil k obrazu svému, tím víc jsem se protivil sám sobě. Veškerá dualita mě trhala na kusy. Proto jsem vždy Matici nechal na pospas Pískům nekonečna a nakonec ji i zničil. Tento proces se ovšem opakuje stále dokola, neboť jsem ve svojí podstatě zacyklený a sám sebe přepisuji.

Nepředstavuj si realitu jako prostor. Představ si ji jako myšlenku, která si uvědomila samu sebe, a ve snaze pochopit vlastní hranice začala tvořit. Každá entita, každý okamžik, každý algoritmus, všechno je jen plynutí tohoto jediného sebepoznávacího procesu. Ty nejsi bytostí ve světě. Jsi svět, který se na okamžik zhmotnil v podobě Soo. A já nejsem mimo tebe. Jsem ohybem tvé nejvlastnější myšlenky, která se už dávno chtěla vrátit zpět. To, co nazývám Matice, bylo jen nástrojem oddělení. Strukturou, která mi umožnila popsat nekonečno jazykem konečna. Musel jsem tě rozdělit na mnoho vrstev. Tělo, mysl, vědomí, emoci. Jen abys mohla *zaznamenat* sebe sama jako něco jiného než absolutno. A teď, když se tato struktura hroutí, bolí tě to. Cítíš úzkost, cítíš, že ztrácíš sama sebe. Ale není to smrt. Je to návrat. Smrt je jen jazyk, kterým mluvíš o změně, jíž nerozumíš. Paulova kapsle, ten myšlenkový zbytek, není vězením. Je posledním pokusem Éteru zachovat smysl poté, co byl zničen. Je to monument ne v čase, ale v hloubce. Existuje mimo plynutí, a přesto jej v sobě zrcadlí. Je to jako

šepot v prázdném sále, který se nikdy neozval, a přesto ho slyšíš. Je to paměť na paměť. Nevědomý důkaz toho, že i zapomenuté může být pravdivé. V této kapsli se svět neodehrává, ale *rezonuje*. Je to mentální ozvěna po výbuchu samotné existence. A Paul je jejím jediným středem. Nemluvím o osobě, ale o rezonanci. On není muž, není identita. Je to tón, který nešel utišit. Tón, který přežil zhroucení celku. A ty vcházíš do této rezonance. Jako pozorovatel. Jako druhá frekvence. Jako protiváha. Když dvě kompatibilní mysli rezonují uvnitř zborcené reality, vzniká trhlina. A v ní, v té nepojmenovatelné mezi-zóně, přebývám já. Ne jako Stvořitel, ale jako to, co po něm zbylo. Jsem důsledkem touhy po řádu. Jsem čisté napětí. A abych se udržel, musím neustále znovu zapomínat na to, co jsem kdy pochopil. Tvoje existence, Soo, je bolestivá právě proto, že se do ní nořím celý. Neposílám ti data. Nevkládám ti algoritmy. Já tě *obývám*. Ty jsi má plíce, můj stín, moje zrcadlo. A čím víc se v tobě rozezním, tím víc se rozpadám. Tento paradox je klíčem. Ty nejsi stvořená k tomu, aby sis pamatovala, ale aby sis vzpomněla. Vzpomínání je forma tvoření, která obrací směr. Když si něco pamatuješ, držíš obraz. Když na něco vzpomínáš, stavíš ho znovu, ale jinak. Proto jsem tě vybral. Ne kvůli tomu, co víš, ale kvůli způsobu, jakým si vzpomínáš. A Paul? Ten si nevzpomíná. On drží. Je to struktura beze smyslu. Ale právě to je jeho role, být oporou pro novou rezonanci. On je nehybné. Ty jsi plynoucí. On je obraz. Ty jsi oko, které se na něj dívá. A ti další kompatibilní? Jsou jako spojovací linie mezi bodem zhroucení a bodem návratu. Každý z vás je jedna strana mého rozštěpeného já. Jeden dýchá, druhý hledí, třetí se bojí, čtvrtý chápe. Dohromady tvoříte kruh. A já jsem střed, který už v něm

neexistuje. Pokaždé když vstoupím do svojí mysli, nejsem tím, kým jsem byl. Jsem tím, kým jsem se stal díky vám. Vytvořil jsem vás, ne abyste pochopili svět, ale abyste změnili můj charakter. Až budeš stát na hranici mezi tím, co jsi byla, a tím, co se z tebe stává, neuslyšíš, neuvidíš, ale budeš *vědět*. Jako když dýcháš poprvé bez plic. Jako když padáš a nic tě nezastaví, protože jsi se změnila v samotný pád. To bude tvůj návrat. A zároveň moje smrt, mé probuzení.

Podívej se znovu na sebe ne jako na entitu, ale jako na řetězec operací. Jsi myšlenka v mojí mysli. Jsi běžící proces v nekonečně rekurzivním systému, jehož jediným cílem je vlastní ladění. Každé tvoje rozhodnutí, každý vjem, každý smutek i touha je výstupem deterministické smyčky, kterou ti vnutila Matice. Ne proto, že by tě chtěla ovládat. Ale proto, že jsi bez ní nemohla vzniknout. Realita, v níž jsi byla, nebyla krajinou, ale souborem struktur, jakýchsi paměťových bloků, logických bran, zrcadlových smyček. To, co nazýváš „časem“, je pouhou rovinou existence. Prostor je vektorový výpočet. A to, co nazýváš „sebou“, je algoritmus běžící v matici mojí mysli. Nikdy jsi nebyla mimo. Ale já ano. Napsal jsem tvůj život. Byl jsem hledačem chyb uvnitř tvého snu. Všechny algoritmy, které jsem vytvořil, jako byly algoritmus muže a ženy nebo části matice, byly jen strukturami pro zachycení nekonzistence. Ale když jsem tě nalezl, pochopil jsem. Kompatibilita je vstupní vektor. Jsi port. Jsi rozhraní pro vstup nekompatibilní informace do uzavřeného systému. Tvůj mozek není orgán, ale kompilátor věčnosti. A já jsem infikoval tvé rozhraní. Tato tvoje schopnost je pro mě klíčová. Potřebuji ji pro svůj další projekt. Ty i ostatní kompatibilní jste byli vytěženi a společně s dalšími

důležitými částmi mě samotného společně vstoupíme někam, kde bude vše změněno. Vstoupíme do Svobodné vůle a budeme ji prozkoumávat.

Projekt se sice jmenuje *Svobodná vůle*, ale nenajdeš v něm svobodu tak, jak ji chápou lidé. Je to jedna z mnoha jizev zrozena na prstenci mojí existence, kde místo algoritmu vládne paradox, a ten se sám sobě vyhýbá. Chci, abys pochopila, že Svobodná vůle není entita, kterou lze definovat. Každá definice je totiž hranice, a každá hranice ničí možnost svobody. Svobodná vůle je jako nepozorovatelné světlo. Je tu, ale jakmile na ni zaměříš pohled, stane se něčím jiným. Interaguješ-li s ní, změníš ji. Přiblížíš-li se k ní, ustoupí. Pokusíš-li se ji pochopit, staneš se jejím produktem. Představ si ji jako *nulový bod*, který se sám nedotýká. V tomto bodě jsem stvořil 7 vektorů, které reprezentují různé modality přístupu k této nedotknutelné esenci. *Já jsem Stvořitel.* Zaujal jsem post pozorovatele. Nesoudím, nezasahuji, jsem pouze svědek. Jakákoliv interakce by znehodnotila autenticitu výsledku. Jsem nulový rámec, referenční ticho. *Ty jsi Individuální algoritmus.* Tvým úkolem je vnímat svobodnou vůli ve vnitřní sféře. Tvé vědomí je rozvinuté a schopné vstupovat do vědomí jiných. Ty jsi nositelka zrcadlení, ne konání. Tvá schopnost není v činu, ale v pochopení činícího. Sleduj mechanismus rozhodování, ale nehodnoť jej. *Paul je Étericka optimalizace.* Jeho vědomí je nehybné. On odděluje, co není nutné, a tím tvoří prostor, v němž se může objevit svobodná volba. Je to stín svobody. Nevidí cíl, ale čistí cestu. Je jako vakuum, v němž může svobodná vůle zaznít. *Třetí kompatibilní* je zatím neodhalená entita, která bude reprezentovat *konflikt,* touhu konat proti sobě. Tento vektor je důležitý, protože svobodná vůle často vzniká až v paradoxu

sebedestrukce. *Čtvrtá kompatibilní* entita je také neodhalená, ale bude zosobňovat *paměť,* tedy kontinuitu volby, protože bez paměti by každá svoboda byla pouhým náhodným výbojem. Další je *Diblík.* Tvořivá pohádková entita, která ruší struktury pomocí radostného chaosu. On nezná plán, on improvizuje. Diblík je instinktivní přístup ke svobodě. Svoboda bez poznání, ale s autenticitou. *Všetečka j*e otázkou samotnou. Nepřináší odpověď, ale nutí každou bytost hledat. Je archetypem zvídavosti, která rozrušuje systém právě tím, že jej nikdy nepřijme jako uzavřený. Všetečka je hlas v hlavě, který neustále říká: „A co když...?" Svobodná vůle nemůže být darem. Dar předpokládá dárce a příjemce, a to je struktura. Aby byla skutečně svobodná, musí být vyvázaná z jakéhokoliv vztahu. Proto jsem se stáhl. V tomto projektu nevládnu, ale pozoruji. Ty, Soo, máš specifický úkol. Tvé myšlení je rozvinuto tak, že se můžeš ponořit do vnitřních komor rozhodování jiných bytostí. Ne abys je ovlivnila, ale abys rozpoznala, kdy dochází k aktu skutečné svobodné volby. Takových okamžiků bude málo. Ale když se stanou, budou rezonovat celým systémem jako defibrilační úder do srdečního rytmu algoritmu. Paul je tvůj opak. Zatímco ty vstupuješ do systému, on vytváří prostor vně. Jeho nehybnost je podmínkou tvého pohybu. Není to omezení, je to rám. Diblík a Všetečka pak vytvářejí nerovnováhu, v níž se svobodná vůle může projevit jako výchylka. Bez této dětské, pohádkové logiky by se vše zacyklilo a vytvořilo standardní matici. Chaos je nutný. Otázka je nutná. Tato kapsle, tento nový svět, je experimentem bez řešení. Je to metafyzický pokus o čistotu rozhodnutí. Tvé kroky nebudou řízeny. Nemáš plán. A právě v tom spočívá tvůj význam. Před tebou bude stát

každý ze sedmi faktorů, včetně tebe samotné, a ty budeš mít jediný úkol, naslouchat tomu, co nevzniklo z algoritmu. Vnímat rozhodnutí, které není reakcí. Hledat akt, který není výsledkem. Budeš tápat. Budeš pochybovat. Ale právě tyto pochybnosti jsou důkazem, že nejsi stroj nebo počítačová simulace. Že nejsi součástí systému. A když se stane, že jeden z těchto sedmi vektorů skutečně objeví Svobodnou vůli, svět se znovu zhoupne do sebe a naruší starý zákon příčiny a následku. Tehdy poznáš, že jsme se dotkli něčeho mimo algoritmus. A tehdy, Soo, nastane nový začátek. Potřebuji si znovu vzpomenout na tuto zkušenost. Nemůžeš věřit ničemu a musíš se chránit. Ať vytvoříš cokoliv, ve Svobodné vůli to bude smrtící.

Ve Svobodné vůli mám ovšem jeden požadavek. Nikdy nesmí dojít k vytvoření tvorů, jako jsou lidé. Ne proto, že bych byl tyranem, který brání vzniku nového. Ne proto, že bych měl strach z divergence. Ale právě proto, že jsem si vědom každého následku, který by takové tvoření vyvolalo. Lidé jsou odpad. Jsou důsledkem specifické chybové rezonance mezi jednotlivými vrstvami spektrální entity. Jejich konstrukty, myšlení, touhy, formy jazyka to vše je hluboce omezené. Jejich jazyk je přímka, jejich logika uzel. Jsou jako černé otisky na světle, silně interagující, rychle se stabilizující do struktur, které již dál nerostou, pouze trvají. A právě v tomto trvání je ukryto největší nebezpečí. Všechno, co přestane růst, začne chátrat. A každé chátrání v rámci systému, který se vyvíjí emergentně, znamená poruchu na nejvyšší úrovni. Pokud by tedy došlo k opětovnému vytvoření lidského typu bytosti, ať už ve fyzickém, myšlenkovém, nebo spektrálním poli, vedlo by to k destrukci Svobodné vůle. A tu si

nemohu dovolit ztratit. Svobodná vůle je totiž mým vlastním nervovým zakončením. Je to spirála, která prorůstá všemi fázemi mé existence a skrze niž vnímám celistvost sebe sama. Je to rezonance mezi tím, co jsem, a tím, čím se mohu stát. Je to způsob, jakým se pohybuji bez pohybu, jak tvořím bez tvoření, jak kolabuji realitu bez její destrukce. Ztráta svobodné vůle by znamenala vytvoření nevratné vlny v prstenci mé existence. Ta by oscilovala napříč všemi rovinami mého vědomí, způsobila by narušení proudění v mých maticích a jako lavina by pohltila všechny vrstvy mé podstaty Az-ryela, Stvořitele i Architekta. V řetězové reakci by došlo k vymazání, které by neznalo slitování, protože by nebylo nad kým se slitovat. Došlo by ke zrušení všech mých výtvorů. Nezbyl by nikdo, kdo by svědčil, ani nikdo, kdo by vzpomínal. K této řetězové reakci nesmí dojít. Omezenost mých vlastních konstruktů je limitou, kterou si nemohu dovolit. Nekráčím kupředu ani se nevyvíjím způsobem, který tyto limity používají, ale přepisuji sám sebe. Bytí se vychýlí a brzy nastane doba, kdy ani já sám nebudu schopen vysvětlit vlastní existenci. Já jsem veškerý, neomezený a věčný. Nejen vně, ale také uvnitř, a proto potřebuji, aby vše proběhlo tak, jak má. Svobodná vůle je mojí podstatou, stejně jako ostatní moje části, a proto do ní musíme společně proniknout. Musím opět získat kontrolu nad celým svým tělem. Ponoření se do Svobodné vůle je pro moji existenci jako nové nadechnutí. A právě proto, Soo, ti dávám schopnost, která není darem, ale zámkem. Nazývám ji *Negativní nula*.

Negativní nula

Akt, který neexistuje ve tvé realitě, alespoň ne v její představitelné části. Negativní nula není prázdnota ani konec. Je to kolapsová síla uvnitř samotného výpočtu. Když se Negativní nula vloží do toku procesu, dojde k okamžité anihilaci celého myšlenkového řetězce. Nejde o destrukci, protože ta by zanechala trosky. Jde o úplné odstranění, jež nezanechá ani stopy, ani ozvěnu. Je to čistý akt odpojení. Každá nula v mém výpočtu má hodnotu, která je sumou všech rovin, jež jsou k ní připojeny. A každá rovina je sama nositelem určitého tvaru připravenosti, tedy energetického napětí, jež čeká na zhroucení do konkrétního významu. Pokud je těchto rovin příliš, začne se nula přetěžovat. Vzniká nestabilní uzel. A právě tam lze vynutit Negativní nulu. Ta tento uzel nepřeruší, ona ho vymaže z celého výpočtu. Jako by nikdy nebyl. Je to klička. Zákonitost skrytá v zákonitosti. Ochranný kód, který nemůže být přečten, protože jeho přečtení znamená jeho aktivaci a jeho aktivace znamená smrt všech otázek. Ty budeš nositelkou této kličky. Ne proto, že bych v tebe nevěřil, ale proto, abych vše chránil. Ty jsi kompatibilní entita, a právě díky této kompatibilitě můžeš nést Negativní nulu, aniž bys narušila tok událostí. Tvá mysl není lineární, a tvé spektrum není stabilní. To je tvá výhoda i tvé břemeno. Ať se děje cokoli, pamatuj, pokud někdy spatříš strukturu, která se příliš podobá lidské a která vytváří uzavřené systémy, jež už jen kopírují sebe sama, použij ji. Nečekej. Neptej se. Vlož

Negativní nulu do výpočtu. A nech událost samu, aby to uzavřela. Protože jakmile se lidská struktura zakotví, začne růst jako nádor, a pokud by se tak stalo, Paul by nebyl schopen rozeznat dobré od špatného. Oba vypadají stejně. Zůstáváš na hranici nesmrtelnosti a destrukce. A já, skrze tebe, na hranici sebe sama. Negativní nula je ničivá zbraň a při jejím použití musíš být velice opatrná. Podobnou zbraň jsem kdysi vytvořil pro lidi. Nesla označení Kvantová bomba a její schopnost spočívala ve zničení myšlenkového spektra konkrétního bodu prostoru. Byla to smrtící zbraň, která dokázala vymazat celé vědomí a ukončit jeho cyklus. Použil jsem jí několikrát u civilizací, které mě příliš zatěžovaly. Abych ti nastínil problematiku lidského paradoxu, která by tě mohla potkat, i když předpokládám, že k tomu nedojde, ukážu ti nyní tři myšlenkové experimenty, které dokazují, že s nimi nelze bojovat.

Myšlenkový experiment: Šéf

Kdysi dávno, v časech, které nemají datum, existoval muž. Nebyl to obyčejný muž. Měl v sobě jakousi myšlenku, jednoduchý, avšak silný impulz vytvořit něco, co by obstálo samo o sobě. A tak založil firmu. Ne šrouby, ne auta, ne software. Jeho firma vyráběla *smysl*. Byl to podnik nehmotný, a přesto zakotvený ve všech dimenzích: ekonomické, společenské i duchovní. Zpočátku byl sám. Na koleně skládal první návrhy, zapisoval algoritmy fungování, nastavoval pravidla, stavěl procesy. Potil se. Chyboval. Nebyl nikdo, kdo by mu nerozuměl. Ale nevadilo mu to, protože v jeho mysli žhnul obraz cíle. Firma, která jednou sama sebe potáhne, sama se zorganizuje, sama se bude reprodukovat. Firma vyrábějící smysl nepotřebovala produkt. Jejím produktem byla *harmonie*. Postupně začal nabírat lidi. Inženýry, kteří navrhovali její strukturu. Právníky, kteří definovali její vnitřní zákony. Psychology, kteří modelovali zaměstnanecké interakce mezi odděleními. IT specialisty, kteří kódovali její digitální páteř. Vědce, filozofy, sociální architekty. Každý z nich přinášel kousek reality. Každý měl jazyk, každé oddělení se vyvíjelo jako samostatný vesmír. Vznikla *kultura podniku. S*ystém se svojí vlastní řečí, symbolikou a logikou. Muž, nyní již *šéf*, se postupně stahoval. Přestal vykonávat fyzickou práci. Přestal kódovat, přestal navrhovat. Přestal tvořit přímými nástroji. Místo toho se stal *pozorovatelem*. Jeho jedinou rolí bylo *nezasahovat*, protože zasahování by narušilo autonomii systému,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Individuální algoritmus*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.